

MIJN TOEVLUCHT

U bent mijn toevlucht op een dag van onheil. Jeremia 17:17

Het pad van de christen is niet steeds verlicht door zonneschijn; er zijn ook momenten van duisternis en storm. Soms pakken wolken zich samen en bedekken ze voor de gelovige het licht, zodat hij in het duister wandelt, zonder een spoor van licht te zien. Velen hebben een tijd mogen ervaren van blijdschap in Gods nabijheid, de zon gevoeld in de eerste dagen van hun geloof, gewandeld langs groene weiden en stilstaande wateren. Maar plotseling zien zij dat de hemel bewolkt is; in plaats van het vruchtbare land van Gosen, moeten zij door de dorre woestijn trekken; in plaats van zoete wateren vinden zij troebele, bittere beken. Dan zeggen zij: “Als ik werkelijk een kind van God was, zou mij dit niet overkomen.” O, zeg dat toch niet, jij die momenteel in de duisternis wandelt. Zelfs de trouwste heiligen van God moeten soms de bitterheid van het leven drinken; al Zijn kinderen moeten het kruis dragen. Geen enkele christen heeft eeuwige voorspoed gekend; geen gelovige is ooit zó gezegend dat hij zonder onderbreking op zijn harp speelt. Misschien heeft de Heere je in het begin een glad, zonnig pad laten bewandelen, omdat je zwak en onzeker was. Hij hield de wind stil voor het jonge lam, maar nu je geestelijk sterker bent geworden, nodigt Hij je uit om mee te lopen in de meer rijpe en soms pittige ervaringen van Zijn volwassen kinderen. We hebben stormen en winden nodig om ons geloof te oefenen, om de dode takken van ons eigen vertrouwen af te snijden en steviger te wortelen in Christus. Die moeilijke momenten laten ons zien hoe waardevol onze hoop op Gods glorie is.

